

[Lundberg.]

Det nye i Lovforslaget er § 2, som gaar ud paa at fremhjelpe en forbedret Teknik, hensigtsmaessige Omlaegninger af Driften, velunderbygget Koncentration og lignende indenfor dansk Industri. Ministeren skal indenfor et Beløb af 10 Mill. Kr. kunne yde Garanti for Optagelse af Laan i saadant Ojemed. Her siges det, at indenfor et Beløb af 5 Mill. Kr. kan disse Garantier ogsaa ydes nye Virksomheder. Det er det samme, der her kommer igen. De store Virksomheder er bange for, at der kan dukke nye Virksomheder op, som paa denne Maade hjaelpes i Gang, og at de saa skal skade. Jeg tror, at vi i det store og hele maa ind paa at se mere stort paa dette Forhold. For hver Mand, vi skaffer i Arbejde, fremmer vi de Formaal, som tilsigtes fremmet gennem Lovforslaget.

Det siges udtrykkelig i § 2:

„nye Fabrikationer her i Landet eller af Fabrikationer, som ikke kan antages at ville paafoere bestaaende danske Virksomheder en usund Konkurrence“.

Naar Talen er om usund Konkurrence, kan jeg naturligvis ikke have noget at indvende imod det. Men jeg er bange for, at man i mange Tilfaelde kan tage samme Stilling overfor en sund Konkurrence som overfor en usund.

Endvidere skal Ministeren, som man ser af § 2, kunne vaere behjuelkelig med Tilvebringelsen af den noedvendige Kapital, som Ministeriet garanterer for. Jeg skulde tro, at naar Ministeriet garanterer for et Laan, vil Pengene ogsaa altid kunne faas. Men Ministeren har sagt, at han har staaet overfor disse Tilfaelde, at det har vaeret vanskeligt at fremskaffe Kapital. Da havde man ganske vist heller ikke disse Bestemmelser. Det skal jeg naturligvis overhovedet ikke blande mig i, det kan man vel sagtens, naar man ellers er enig, let tiltraede, at Ministeriet er behjuelkelig ved Optagelsen af saadanne Laan, som Ministeriet i ovrigt er villigt til at garantere for. Denne Garanti skal ydes efter Forhandling med de interesserede Erhvervsorganisationer og have en Loebetid af 10 Aar.

Den hojttarede Handelsminister har givet en saa grundig Redegorelse for Forslaget og saa udforlrigt omtalt alle de derhen hørende Spørgsmaal, at jeg ikke skal trække Tiden ud, men blot sige, at jeg kan anbefale, at man vedtager disse Bestemmelser. Jeg kan kun beklage, at det ikke er lykkedes og ikke synes at kunne lykkes for den danske Rigsdag at gennemfoere mere vidtraekkende Bestemmelser og Hjel-

peforanstaltninger til Ophjuelpning af dansk Produktion, i det hele taget til Fremme af de Formaal, der her stiles imod.

Det er meget godt, at man opretter Husmandsbrug, og det er jo glimrende, hvis nu ogsaa — saaledes som jeg ser det i Bladene — Venstre vil stille Forslag om at give Gaardmaendene saadanne Lempelser, at de kan udstykke deres Jord til deres egne Børn og lade Statskassen betale Omkostningerne. Det er altsammen udmærket, men jeg tror, det er ligesaa vigtigt, at Industrien og Haandvaerket fremmes, al den Stund vi meget vel ved, at Landbruget — hvor meget vi end bestræber os for at gaa frem ad Udstykningens Vej — ikke kan optage Landets Fødselsoverskud, ikke en Gang det, som er Landbrugets eget.

Den Arbejdsloshed, som har martret Samfundet, navnlig i de sidste 10 Aar, har efter min Mening vaeret af skæbnesvanger Karakter. De unge Mennesker, der i disse Aaringer er blevet udlært, og som har faaet et Svendebrev i den ene Lomme og en Anvisning paa Landevejen og de hjemløses Organisation i den anden, dem har Samfundet faktisk faaret meget ilde frem imod, ja, paa en saadan Maade, synes jeg, at Lovgivningsmagten, og de, som har Ansvaret for disse Ting, simpelthen ikke kan vaere det bekendt.

Det er en uholdbar Situation, det er en beskæmmende Situation, at man ikke kan enes om at gennemfoere virkelig gennemgribende Foranstaltninger til Aflastning af Arbejdslosheden, saa meget mere som man ogsaa afviser Hjelpen til de arbejdsløse, saaledes som Landstinget nu har gjort det ved at forkaste det her i Folketinget vedtagne Forslag om Krisehjuelp. Derfor skulde jeg tro, at disse smaa Bestemmelser, hvorom der her stilles Forslag, og hvis Betydning jeg langt fra underkender, men som jo dog kun kan vaere en ringe Støtte, i alt Fald maa kunne faa en let Gang gennem Rigsdagen.

Det er ganske vist saadan, at i disse Dage synes det hele Erhvervsproblem her i Landet at dreje sig om, hvorvidt nogle Kunstnere ved det kongelige Teater gaar eller bliver. Jeg tror nu, mange ser paa det ligesom jeg: Bare de vilde udvandre allesammen, saa kunde vi dreje Nøglen om paa den Historie derhenne. Jeg tror, dette efterhaanden er blevet en ret udbredt Anskuelse her i Rigsdagen. Jeg vil i alt Fald gerne henlede Opmærksomheden paa, at der er et andet Problem her i Landet, end om der er et Par Kunstnere, som optraeder paa Kongens Nytorv eller paa Folketeatret, det